

El revolucionari Ross Perot

Els candidats independents no són pas cosa nova en política americana. En 1912 el partit de Theodore Roosevelt va fer saltar a trossos el monòlit republicà i va dur a la Casa Blanca els dos mandats demòcrates de Woodrow Wilson. El Partit Independent de George Wallace va sembrar en 1968-72 les llavors de la revulsió populista contra el poderós govern, llavors que fruitaren de ple en el reaganisme. Però Ross Perot és més significatiu que no tots els independents històrics que l'han precedit. No és simplement una altra cara, un altre programa, un altre partit. És la Revolució: dona veu i forma a una revolució sobre la manera com els americans gestionen els seus afers.

Perot ha fet no pas menys que ressituat l'individu al bell mig de la democràcia americana. Permet als americans d'expressar el seu malestar no solament contra la política de dreta o d'esquerra dels dos partits, sinó contra la mala gestió de la democràcia, víctima de partits, *lobbies* i l'elit dels mitjans de comunicació. Fiscalment és conservador, partidari de l'empresa i amb ganes d'endreçar el desori pressupost públic, però creu que els rics, començant per ell mateix, haurien de pagar més. Quant al control de les armes i a l'avortament, sembla liberal. El seu enginy, el

seu capitostatge, la seva voluntat política fan que els americans tinguin el sentiment que l'home s'ha embolicat per la causa d'Amèrica. La gent no s'interessa per les seves posicions precises en un punt concret, ans l'agafa pel que representa; té el convenciment que no parla pas per parlar, sinó que actuarà. "Feu-me xèrif -diu- i us netejaré la ciutat."

La televisió ha estat decisiva en l'impacte, ràpid i contundent, de Perot. No pas la TV de la mordacitat i de les campanyes negatives que els partits exploten a costa de qui-sap-los milers de milions de dòlars. Els americans jutgen Perot directament a través de *shows* televisius, de discursos de campanya que ara emeten a tot estrop C-SPAN i CNN. Tothom es fa una idea personal directa del candidat, no gens filtrada per la gent de Madison Avenue. Tot moviment dels ulls, tota gota de suor, tota manifestació de llenguatge corporal apareix en el seu context. I curiosament la poca planta de Perot: casolà, orellut, baixet, més aviat l'ajuda perquè li dona patent d'autenticitat contra la bella aparença de tants personatges polítics. També l'ajuda, és clar, l'antipatia que la gent sent envers els periodistes, sobretot d'ençà que el públic creu que els mitjans de co-

municació no són neutres, sinó esbiaixats, venjatius i sensacionalistes, en lloc de ser substantivament informatius, és a dir, que formen part del mateix *establishment* que, segons Perot, arruïna el país.

La política convencional va engegar Perot a dida no fa pas gaires setmanes. Ara la seva revolució fa un tal rebombori que ja li han orquestrat una enverinada contracampanya. Marlin Fitzwater, portaveu de Bush, diu de Perot que és un "monstre". Ron Brown, president del Partit Demòcrata afirma que és "un petit dictador". El dirigent republicà Bob Michel l'anomena "un demagog que podria restaurar l'autoritarisme". ¡Quina barra! En el món empresarial Perot no hauria pas pogut atreure tanta gent de talent —i menys encara conservar-la— fent el dèspota. I no és pas únicament en els negocis, que se n'ha sortit. En 1981 va declarar la guerra a la droga, amb el resultat que, a Texas, es van agreujar les sancions contra els delinqüents. En 1984 va llançar una croada per reformar el sistema educatiu de l'estat, i vencé l'oposició de docents, administradors i claustrals escolars.

La meua frasetta favorita és que Perot utilitza la seva riquesa personal per "comprar" les eleccions de republicans i demòcrates que, durant dues dècades, han acumulat dèficits immensos per subornar els votants i que enguany no han fet sinó engrandir-lo de més de cent mil milions de dòlars amb l'esperança d'atiar l'economia i les seva fortuna política. Els demòcrates arpleguen diners de qualsevol lobby. L'administració Bush ven ambaixadores i recluta recaptadors de fons allí on la proximitat al president està en proporció directa a l'aportació prestada. Perot, almenys, no malversa diners públics.

Max Weber en el seu llibre *The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism* ja va entendre, fa gairebé un segle, quina oposició un innovador com Perot no hauria de vèncer. Encarar-se a l'ordre establert inspira, d'entrada, malfiança; ara, si reïx, concita odís i ultratges. Weber va comprendre que un emprenedor d'aquests hauria de tenir "una personalitat d'una solidesa excepcional... una claredat de visió, habilitat d'actuació..., unes qualitats ètiques molt altes, i hauria de comptar amb la confiança absolutament indispensable de clients (i col·legues)". Com si descrivís, feta i pastada, la història de Perot.

Mortimer B. Zuckerman
 editor en cap *U.S. News*
 Trad.: J. C.

RTVV, la seua televisió

En unes recents declaracions, amb motiu del recanvi del Consell d'Administració de RTVV, el president Joan Lerma es congratulava del fet que Canal 9 havia aconseguit els seus objectius: tots els valencians la consideraven pròpia. A partir d'ací no és estranya la confirmació en el seu càrrec d'Amadeu Fabregat, màxim responsable d'aquesta línia d'"èxit", amb el vist-i-plau de l'arc parlamentari sencer, llevat d'Esquerra Unida, tot acompanyat per la corresponent cerimònia de repartiment de medalles i autofelicitarions.

Mentrestant, es produïa una nova reducció de la plantilla d'assessors lingüístics, que han passat dels 14 inicials a 6 i que han desaparegut com a unitat en l'organigrama de l'ens, i creix la inactivitat i el malestar en les empreses de la incipient indústria audiovisual valenciana. Si recordem que els objectius estatutaris que justificaven la creació de la televisió autonòmica eren explícitament la defensa i la difusió de la llengua i la cultura dels valencians i la potenciació de la indústria audiovisual autòctona, és hora de preguntar-se a què podia referir-se el president quan deia que els objectius havien quedat assolits.

Molts valencians no poden considerar pròpia una televisió que defensa i difon molt escassament la seua llengua i la seua cultura, ni poden trobar encomiable una gestió que menysté els desitjos, manifestats en diverses consultes, de la majoria d'aquest poble, que pot provocar la ruïna de les empreses que havien nascut gràcies a les esperances posades en la nostra televisió i que s'entossudeix a donar una imatge d'aquest país patètica, provincial i analfabeta. Creiem que els diners pú-

blics i les aspiracions dels valencians mereixien una millor sort.

De moment —i la confirmació del senyor Fabregat i de la seua línia d'actuació fa pensar que per molt de temps— la "nostra" televisió només expressa els gustos, els interessos i la visió que té d'aquest país la dreta més arcaica que patim. ¿Pensa el senyor Lerma que "tots" els valencians es troben identificats amb aquesta estètica i aquesta ideologia, o és que pretén que arriben a estar-ho? ¿Pensa el senyor Lerma que la millor cosa que pot fer amb els diners de tots els valencians és convertir la TVV en una agència de publicitat contínua d'Unió Valenciana?

Si el nostre president pensa realment que la imatge d'aquest país que la TVV fomenta és la que interessa potenciar a les portes del segle XXI, es fa molt difícil creure en el discurs de modernització, progrés i competitivitat que va portar el seu partit a governar-nos. No, senyor president, aquesta televisió no és nostra ni és la que els valencians volien i mereixen. La Comunitat Valenciana, el futur a què aspira i la imatge que vol donar al món és una cosa molt més gran i més digna que aquesta revisitació del folklore ranci d'una València més vella que l'anar a peu, menuda, tancada i vergonyant. Aquesta és, en tot cas, la "seua" televisió: la seua, la d'ells, els d'abans i de sempre. Que el feliciten i li ho agraesquen ells. En tenen motius de sobres.

Marc Granell
 i 90 firmes més